

Vai'ranva

Sommige nachtmerries beginnen pas als
je wakker wordt

Deel 4 van
De Nytah O'drax Chronicles

Dani Vlijm

Eerste druk, 2016

© Tekst: Dani Vlijm 2016

© Illustraties: Dani Vlijm 2016

Vormgeving binnenwerk: Dani Vlijm

Vormgeving omslag: Dani Vlijm

Omslagfoto: Unsplash

Foto auteur: Dani Vlijm

Uitgeverij: Brave New Books

Jaar van uitgave: 2016

NUR: 301

ISBN: 9789402153477

Geschikt voor lezers vanaf 15 jaar, bij twijfel wordt ouderlijke raadgeving geadviseerd.

De inhoud van deze bundel is fictief, hieraan kunnen geen rechten ontleend worden. De auteur en de uitgever zijn in geen enkele mate en op geen enkele wijze verantwoordelijk voor misinterpretaties en/of disappreciaties van de lezer en/of derden.

Dit boek bevat ook spreektaal en een consistent gebruik van interpunctietekens om de betekenis van taaluitingen te specificeren en te versterken.

Alle rechten zijn voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Wat kun jij je nog herinneren van je laatste nachtmerrie?

Je weet vast nog wel dat je bezweet en in paniek wakker schrok. Dat je toen angstig om je heen keek en dat het even duurde voordat je besepte dat je veilig in je eigen bed lag. Dat je daarna opgelucht adem kon halen toen bleek dat het allemaal maar een nachtmerrie was en dat je wist dat je met een goed gevoel je ogen weer zou kunnen sluiten.

Maar wat als je een nachtmerrie hebt die niet eindigt als je wakker wordt? Wat als de nachtmerrie dan pas begint?

1 Help!

Snik.

‘Help!’

...

Snik.

‘Is daar iemand? Alsjeblieft, help!’

...

Tranen stromen als woeste rivieren in tijden van storm en lijden over mijn wangen. Ik huil en schreeuw, zoals ik dat al tijden doe. Maar deze plek lijkt het geluid op te vreten en zich te voeden met mijn verdriet, angst, paniek en wanhoop.

Krachteloos lig ik te liggen op de plek waar ik wakker werd. Ik weet niet hoe lang dat nu geleden is, maar het was erg beangstigend. Toen ik mijn ogen opendeed, zag ik helemaal niets. Het was helemaal donker en nu, na al die tijd, kan ik nog steeds niks zien. Het lijkt alsof de duisternis zich in mijn ogen verankerd heeft en mijn zicht en ziel in zijn greep des doods houdt. Misschien is er hier gewoon geen licht en zie ik daarom niets, maar misschien ben ik ook wel blind ... Mijn ogen branden alsof vuur op mijn netvlies danst en zo donker als dit is het zelfs in de donkerste nachten nog nooit geweest. Maar hoe voelt blind zijn en hoe donker is het als je blind bent? Ik weet het niet en ik weet ook niet wat er aan de hand is, maar het maakt me bang. Ik weet niet wat er gebeurd is en hoe ik hier terechtgekomen ben, ik weet ook niet eens waar ‘hier’ precies is.

Hoe lang zou het geleden zijn dat ik wakker werd? Het lijkt al eindeloos lang geleden te zijn.

Ik heb gehuild en geschreeuwd tot de stembanden in mijn keel me met pijnlijke steken smeekten om te stoppen, mijn keel brandt en het schreeuwen en huilen heeft me uitgeput. Maar hoe hard ik ook schreeuwde en hoeveel ik ook hilde, er kwam geen hulp.

Ik lig hier maar hulpeloos te liggen, want ik kan helemaal niks doen. Ik kan niet bewegen, het lijkt wel alsof ik opgesloten zit en een gevangene ben in mijn eigen lichaam.

Is er iets in mijn lichaam gespoten dat delen ervan uitgeschakeld heeft? Ik voel mijn hart wel kloppen, het bonkt tot in elke ader van mijn lichaam. Mijn ademhaling werkt ook, ik voel mijn borst op en neer gaan. Ook voel ik het koude oppervlakte waar ik op lig onder mijn rug, armen en benen, het lijkt als scherpe messen door mijn huid te steken. Mijn tong en stembanden werken ook, maar daar blijft het bij. Ik kan mijn armen en benen niet bewegen en mijn nek voelt als bevroren.

Ik voel dat ik mijn ogen open heb, want ik kan mijn oogleden bewegen. Ik kan met mijn ogen knippen, maar als ze weer opengaan is het nog steeds donker. Het maakt me bang dat ik niets zie, wie weet wat er op dit moment om me heen gebeurt ...

Ik heb geprobeerd terug te denken aan wat er gebeurd is voordat ik hier terechtkwam, maar ik kan het me niet herinneren. Het laatste wat ik me kan herinneren is dat ik gewoon thuis was. Papa en mama waren naar een bijeenkomst van het bedrijf waar papa voor werkt en Crystel was met haar klas op schoolexcursie. Ik was alleen thuis, had netjes mijn huiswerk gemaakt en ben na tv gekeken te hebben gewoon naar bed gegaan. Maar wat is er daarna gebeurd? Zijn er mensen ons huis binnengedrongen en hebben ze me meegenomen? Ben ik ontvoerd? Nee, dat zou ik dan toch wel gemerkt hebben? Wie of wat op Aarde is in staat om iemand geluidloos en zonder aanrakingen te ontvoeren?

Ik heb liggen nadenken over wat papa en mama zouden doen als ze thuiskomen en merken dat ik weg ben. Het zal niet lang meer duren tot ik gevonden word, toch?

Tik .. tak .. tik .. tak.

Ik probeer rustig te blijven door naar mijn eigen ademhaling te luisteren, maar dat tikkende geluid werkt me erg op de zenuwen. Ik hoor het de hele tijd al, maar wat is het? Is het een klok? Of iemand die me aan het observeren is en met een pen zit te tikken? Of word ik gewoon gek en begin ik dingen te horen die er helemaal niet zijn? Er klinkt een echo na elke tik, wat betekent dat de ruimte waarin ik me bevind bijna leeg is. Hoe meer dingen er immers in een ruimte staan, hoe meer geluid er geabsorbeerd wordt. Maar in wat voor ruimte zou ik dan kunnen liggen? Het oppervlakte onder me voelt koud en glad aan, alsof het een soort tafel is. Maar wie legt er nou iemand op een tafel? En ik voel geen kleding tussen mij en het oppervlakte waar ik op lig. Waarom ben ik ongekleed? Een operatie of onderzoek zijn de enige dingen die ik kan bedenken waarbij je ongekleed op een tafel gelegd wordt ...

Stap .. stap .. stap.

Huh? Wat is... Waren dat voetstappen?

Piep .. zfffft.

Dat klinkt als een schuifdeur die opengaat! Het geluid komt vanaf achter achter me vandaan. Ik probeer mijn hoofd te draaien, maar het lukt niet.

‘Hallo, wie is daar?’ vraag ik met trillende en schorre stem.

Stap .. stap .. stap .. stap .. stap.

Zfffft.

Er wordt niet geantwoord. Ik hoorde de voetstappen duidelijk dichterbij komen, totdat ze links en rechts van mij stopten en het weer stil werd.

Ik hoor ademhalingen vlakbij me, alsof ze over me heen gebogen staan. Rillingen lopen over mijn lichaam en een benauwende angst verstijft mijn lichaam nog meer dan dat het al was. Het geeft me een erg ongemakkelijk gevoel, ik voel dat ik ga zweten en dat mijn hartslag verhoogt.

Mijn ogen worden weer vochtig en een traan loopt langs mijn gezicht, mijn lippen beginnen te trillen en ik voel hoe mijn mondhoeken naar beneden afglijden.

Snik. ‘Wie zijn jullie? Laat me alsjeblieft gaan.’ *Snik.* ‘Mijn ouders zijn rijk, ze betalen je vast wat je hebben wilt,’ jammer ik. ‘Vayor kiyep latarvi.’

Snik. ‘Wat? Ik versta...’ *Snik.* ‘Please, let me go,’ probeer ik.

Schggg .. tik.

‘What are you doing? Talk to me!’

Het klinkt alsof er iets van een ijzeren plaat wordt gepakt, het gebeurt vlakbij de tafel waar ik op lig.

‘Tarkaro nunez.’

‘Aaah!’ gil ik als ik plotseling voel hoe mijn arm wordt vastgepakt. Iets pakt mijn arm vast, maar wat? Het voelt als een hand, maar toch ook niet. Ik voel vijf buitengewoon krachtige vingers, die zich als kleine tentakels om mijn onderarm klemmen. De handen zijn abnormaal groot en koud. Hebben ze me gedrogeerd? Is dit een soort waanbeeld? Een hallucinatie?

Mijn onderarm wordt naar buiten gedraaid, zodat de binnenkant omhoog komt te liggen. Dan voel ik een kleine prik, er wordt een naald in mijn arm gestoken.

‘Let me go!’ schreeuw ik, maar mijn stem werkt niet helemaal mee. Ik weet ook niet of ze me wel kunnen verstaan. Er zijn natuurlijk veel mensen die ook geen Engels spreken en die taal van hen herken ik helemaal niet.

Hun stemmen zijn ook zo vreemd, ik heb nog nooit iemand zo horen praten. De lage toon, maar ook de uitspraak van de klemtonen. Het klinkt zo eigenaardig ...

Ik wil me lostrekken, maar ik kan nog steeds niet bewegen. Mijn armen, benen en romp liggen bewegingloos op deze tafel alsof ik vastgeketend ben.

Na enkele seconden laat de hand mijn arm weer los.

‘Laplor iy potar.’

Stap .. stap .. stap .. stap .. stap.

‘Hey, don’t leave me here!’

Piep .. zfffft.

*Stap .. stap .. stap.

* zfffft.*

...

Even blijf ik nog met ingehouden adem liggen luisteren om te kunnen horen of ze misschien nog terugkomen, in de valse hoop dat ze me alsnog zullen laten gaan. Maar ze zijn weg. Ze hebben iets in mijn arm gespoten en lieten me toen gewoon weer achter. Ze hebben me in ieder geval geen pijn gedaan, maar toch. Wat hebben ze wel met me gedaan? Waar ben ik? Wat doe ik hier? Wat doen ze met me?

Gaap.

Pff. Ik ben opeens zo ongelooflijk moe, het lijkt wel alsof alle energie uit mijn lichaam vloeit. Maar ik wil niet in slaap vallen, wie weet wat ze met me doen als ik in slaap va... Als ik... Ik moe...

2 Waar ben ik?

Vanuit het niets snijdt een schok van paniek over mijn lichaam en schrik ik wakker als een snerpand geluid met veel geweld mijn oren binnendringt.

Wiiieeeee .. wiiieeeee .. wiiieeeee.

Het lijkt een soort sirene te zijn.

‘Hallo?’ Help!’

‘Qerlari torwa merilan. Xe mira. Qerlari torwa merilan.’

Wat gebeurt er? Er wordt iets omgeroepen, maar ik kan het niet verstaan. Is er iets aan de hand? Is dit een noodsituatie?

In paniek probeer ik mijn hoofd te draaien en om me heen te kijken, maar ik zie nog steeds niets. Ik kan geen kant op. Wel voel ik dat mijn lichaam beweegt, maar het gaat zo traag. Het voelt alsof mijn lichaam de bewegingen van mijn ledematen niet coördineert en ze noodgedwongen volgen in de bewegingen van mijn romp. De bewegingen van mijn armen en benen zijn minimaal en krachteloos. ‘Help!’ probeer ik nog een keer, maar ook deze keer is het al even zinloos als al mijn andere smeekbedes.

Met veel moeite lukt het me om op mijn rechterzij te draaien, waarna ik mijn linkerarm over mijn lichaam heen kan laten glijden en die vervolgens voor me op het koude metaal van het oppervlakte onder me terechtkomt. Ik voel dat mijn vingers de rand raken, als ik doorrol dan val ik van het oppervlakte af. Maar ik weet niet of dat wel verstandig is, ik kan niet inschatten wat de afstand tot de vloer is en of ik de klap kan opvangen. Maar ik realiseer me ook dat dit mogelijk mijn enige mogelijkheid is om te ontsnappen. Wat als ze straks weer iets in mijn arm spuiten en ik helemaal niet meer kan bewegen?

Nee, ik moet iets doen. Ik weet niet hoe ver ik kom, maar ik moet het proberen.

Oké, drie .. twee .. één ...

Na één duw ik mijn linkerzij meer naar voren en laat ik me rechtsom van naar beneden vallen.

Bam!

‘Auw! Verdomm...’

Mijn gezicht komt hard op de vloer terecht, het voelt alsof ik een klap met een hamer krijg. Maar er is geen tijd om medelijden met mezelf te hebben, ik moet erachter komen waar ik ben en hoe ik hier vandaan kom.

Langzaam laat ik mijn vingers over de vloer glijden en probeer ik uit alle macht mezelf te verplaatsen, maar dat gaat erg moeizaam. Ik voel wel langzaam een beetje kracht terug in mijn armen en benen komen, alsof mijn spieren tijd nodig hebben om op te starten. Maar ik heb geen tijd, ik moet hier weg. Nu!

Het voelt alsof ik voor het eerst moet leren mijn armen en benen te gebruiken, het is een buitengewoon vreemd gevoel.

Ik krabbel voorzichtig over de vloer en probeer met mijn handen te voelen waaruit de omgeving bestaat, maar ik vind vreemd genoeg niet zo veel. Natuurlijk voel ik het koude massieve platform waar ik op lag, maar meer dan dat voel ik niet. De vloer is al even koud als het massieve platform en voelt egaal aan.

‘Aah!’ gil ik.

K*t, ik schrok me een ongeluk. Na al die tijd niets gezien te hebben, verschijnt er plotseling een lichtflits in mijn ogen. Het licht blijft schijnen, maar het ziet er heel wazig uit. Het lijkt erop dat mijn ogen langzaam weer beginnen te werken en dat mijn zicht terugkomt.

Maar ik kan niets in mijn omgeving onderscheiden, alles ziet er hetzelfde uit. Ik zie alleen een grote donkere rechthoekige vlek op de plek waar ik het massieve platform voel.

Maar dan word ik opgeschrikt door een geluid, doodstil blijf ik zitten luisteren.

Stap .. stap .. stap .. stap .. stap .. stap.

Nog voordat ik kan reageren en iets kan doen, verdwijnen de voetstappen alweer verderop in de gang en is het weer stil. Het klonk alsof er een groep mensen over de gang rende. Maar waar renden ze naartoe? Ik hoorde ze aan mijn linkerkant, waardoor ik vanuit een soort overlevingsdrang automatisch rechtsom het massieve platform kruip om me daarachter te verstoppen, ik weet immers niet of ze terug zullen komen.

Achter het platform blijf ik doodstil zitten luisteren of ik nog iets kan horen, maar ik hoor helemaal niets. Nergens, alsof de stilte al het geluid verteerd heeft. Ik kan ook beter niet meer om hulp roepen, ze mogen immers niet weten dat ik wakker ben. Dan zullen ze weer die rotzooi in mijn arm spuiten en raakt mijn lichaam weer verlamd, waardoor ik niet meer kan proberen te ontsnappen.

Beetje bij beetje begin ik weer meer te zien, maar ironisch genoeg maakt dat niet zo heel erg veel verschil. Ik bevind me in een vrij grote vierkante ruimte, ik schat dat het zo'n tien bij tien meter is. De muren, het plafond en de vloer zijn volledig wit. Het lijkt wel alsof ik in een soort kubus zit, alle oppervlakten lijken één geheel te zijn. Het ziet er heel futuristisch uit.

Het massieve platform waar ik op lag staat niet op de vloer, maar het zweeft erboven. Ik begrijp niet hoe, maar het raakt de vloer niet aan. Ik kan mijn hand er zonder problemen onderdoor halen.

Naast het platform is een kleiner platform van hetzelfde materiaal en het zweeft op dezelfde manier boven de vloer als het grote platform.